

ка, а пъкъ имали много малко печалба. Когато врѣмето е бивало съвсѣмъ лошо и е имало виелица и снѣгъ, майката прѣдѣла вълна, а пъкъ Еленка ѝ помагала.

Пролѣтѣта настѣпила. Врѣмето било хубаво; въ гората всичко се зеленѣло и цвѣтѣло, птичкитѣ пѣли обичнитѣ си пѣсни, а пъкъ грижитѣ въ бѣдната кжщичка били по лоши и отъ най-злата зима. Прѣди една недѣля майката се разболѣла твърдѣ злѣ. Тя не можела вече да прѣде и, както стояла при *чекръка*, паднѣла полумъртва на земята.

„По вече не може“, казала тя, „краката ми не държатъ, ржцѣтѣ се не мърдатъ, тѣлото ми ослабнѣло. Пари нѣма, а пъкъ хлѣбъ — нито троха има въ кжщи! Какво да се прави“?

„Ако само ти оздравѣешъ, тогава всичко ще бжде на редъ“, каза Еленка и чепкаше вълната, за да ѣж направи гладка. „Може би ще ти помогне една само глѣтка отъ ягодитѣ, които растѣтъ въ блатото, задъ, онази планина, за които ти си ми разказвала“.

„На мене нищо не помага вече“, отговори майката.

„Баба сжщо разказваше за лѣковитостѣта на тѣзи ягоди, но това и до сега никой чловѣкъ не е опиталъ. Хората говорѣтъ за тѣхъ, защото, може би, нѣма нигдѣ такива червенолѣскави ягоди“.

Нощѣта настанѣ. Тя донесе сънь и спокойствие въ бѣдната кжщича. Еленка заспа тихо, слѣдъ като се помоли на Бога за обичната си майка. Тя сънувала единъ сънь. Една хубва жена, облѣчена въ бѣли дрѣхи, се доближила до леглото ѝ, хваща ѣж за ржката и прѣзъ гората ѣж завежда до онова блато, гдѣто растели лѣскавитѣ ягоди. Тя ѣж накарала да набере отъ тѣхъ.

Било се вече съмнѣло, когато Еленка се събудила. Съньтъ ѝ билъ още ясенъ прѣдъ очитѣ. Тя си мислила, че стой още при блатото съ ягодитѣ въ ржка. А пъкъ тя била въ леглото — въ кжщичката. Тя намислила да отиде и потърси ягодитѣ. Станѣла полегка отъ то си и отишла въ гората. Било още много равила